

KERÉK IMRE

Áprily Lajosnak

*nem láttalak soha
szikár szálfagyenes öregember
fegyvertelen vadász ki tenyeredből
lányos őzeket ágbogas agancsú
szarvasokat etettél ordas
télidőben vagy madárszavú május
napja alatt kőből kibuggyanó
forrás fölé hajoltál
barangolásaid közt kifigyelted
a pisztrángos hegyipatak
tükre alatt futó
fürge vízirigót
s őszapók pintyek harsány énekét
kottáztad le pontos dallammenettel
olvastál hurkot vető csiganyomból
bibliai igéket
repülni vágytál az őszi égen
tovahúzó vadlibacsapatokkal*

*olykor szívesen látott
vendégek költők és diákok
gyültek muzsikás lombú
nyír-szalonod asztala köré
nyáralkonyokon bámulva hosszasan
a száraz gallyakból rakott
tűz lobogó lángnyelveit
míg egy-egy denevér
szárnya surrogott az esthomályban
vagy bagoly huholt közeli facsúcon
nem láttalak soha
a messzeség ködébe tűnt
Erdély hegyeit esztenáit
emlékeidben őrző hű poéta
de hallom szelíd hangodat amint
tisztán fülemben csendül
az Idő lassan forgó lemezéről*

Mintha nem lenne semmi ok

*Jó volna kicsit játszani,
a sodrásban megállani
legalább pillanatra csak,
hallgatni fűneszt, madarat,
míg elforog velünk a föld:
kizökkenteni az időt,
mintha nem lenne semmi ok
rágondolni, hogy meghalok,
mintha lehetnék boldog is,
egyszerű, mint az ég, a víz,
az öntudatlan állatok;
magamat elengedni, hogy
ne csak a tények, részletek –
járja át minden sejtemet
a befoghatatlan egész,
élet helyett a létezés;
de nem lehet, hát nem lehet,
pörgök tova, mint a kövek
örvénylő folyó fenekén,
hová alig jut el a fény.*